

פרק 1

בום. טאק. טאק. בום.

”ישראל“, אני מעירה בעדינות, מנסה לדמיין בכוח שזהו צליל של מטרונום.

טאק. בום. בום. טאק.

”ישראל“.

טאק. טאק. בום. בום.

”ישראל!“

בום. טאק. טאק.

”די כבר!“ אני ניגשת אליו, תופסת את ידו. ”אימא מרשה לך בכלל לשחק בכדור בתוך הבית?“

הוא לא משיב, ממשיך לקפוץ, זורק את הכדור למעלה, תופס וזורק שוב.

”אני מנסה להתרכז ואתה עושה לי סחרחורת עם כל הקפיצות והסיבובים שלך!“ צעקה יוצאת מפיו, נואשת. הוא

חורץ לי לשון ואני נאנחת בתסכול. מרימה את דפי התווים שנפלו כשהתרוממתי. מנתקת את האורגן מהחשמל.

”ש-לום!” דלת הבית נפתחת. הדסה.

היא מסתכלת סביב וגם בלי ראייה ששִׁשׁש מקבלת די מהר תמונת מצב לא מרשימה מדי: סלון מבולגן, אחות שמכניסה בזעף אורגן לנרתיק ואח אנרגטי וסוער שזורק ותופס את הכדור שלו, מה שנותן לסצנה מנגינת רקע מרגיזה של: טאק. בום. טאק. בום.

היא עומדת, מבולבלת. ”הכול טוב?!” מרימה שני ספרים שזרוקים על הרצפה, מיישרת אגרטל שאיכשהו ניצל בנס.

”לא”, אני מתאמצת ממש לענות בנחמדות. ”ובבקשה, הדסה, אל תסדרי את הבלגן שישראל עשה. הוא יאלץ לסדר בעצמו אחר כך”, הוא מקבל ממני מבט חמור.

”לא נכון ולא נכון”, שר הילדון, מסתחרר בסלון באושר.

הדסה אוספת חלקי לגו שפזורים בסלון, מכניסה לקופסה. ”איפה אימא?”

”בעבודה, עוד מעט חוזרת.”

היא מעקמת את אפה. ”וככה הבית עומד להיראות כשהיא תבוא?”

”לא יודעת וגם אין לי כוח לדעת. כבר שעתיים ישראל משחק פה בכדור וכמה שאני אומרת לו להפסיק, הוא לא מקשיב. לא מבינה מה קורה לו היום.” אני נושפת אוויר בהפגנתיות שמביעה את חוסר שביעות רצוני המובהק.

”טוב”, הדסה מושכת בכתפיה. ”ישראל”, היא קוראת בסמכותיות שלא אמורה להימצא במלאי של חיִתית. ”בוא

לעזור לי“.

באופן מעצבן, לה הוא מקשיב. אני מקפלת גם את הסטנד והולכת לחדר. מתעלמת מהעובדה שאחותי בת השלוש עשרה מצליחה להשתלט על הבית ועל יושביו יותר ממני.

יוצאת אחרי עשר דקות בחזרה לסלון. הוא מסודר.

”תודה, הדסה“, אני מפטירה בחוסר חשק, הולכת למטבח. “את באה איתי להכין ארוחת ערב או שאת רוצה לנוח?” משתדלת להתחשב בה. מוציאה סיר, ממלאת במים ומעמידה אותו על הגז.

היא לא עונה, באה למטבח, נעמדת לידי. “מה קרה?”

”מה היה אמור לקרות?“ אני מתחכמת.

”תגידי לי את. את עצבנית ומתוסכלת וזה ממש לא מתאים לך“.

”תודה על הדאגה“.

”אני רצינית“.

אני עוצמת עיניים לרגע. “כלום“.

”אולי אני אוכל לעזור לך? לכי תדעי“.

”את לא“, אני נחרצת. “זה סתם. בעיות של... של נערות בסמינר. לא משהו שרלוונטי לגילך“.

”הי!“ היא מוחה, מזכירה בזאת את היותה עולה לטי“ת בעוד חודשים בודדים.

”אני רצינית, באמת. לא משהו רציני. חבל שתהיי מאוכזבת כבר מעכשיו“, אני מעבירה עליה את מבטי, ממצמצת. מחשבה מוזרה עוברת בי.

“מה?”

“פתאום חשבתי על זה שיכול להיות שאת ספציפית לא תיתקלי בבעיות כאלה.”

הדסה פותחת חבילת פסטה, שופכת את תכולתה למים שכבר רתחו בסיר. “אם תמשיכי לדבר בחידות, איאלץ לפרוש. היו לי די והותר שיעורי מתמטיקה היום.”

אני הולכת לחדרי בלי לומר מילה, חוזרת לאחר שלושים שניות עם דף בידי: פלייר מעוצב, לוגו של הסמינר מתנוסס עליו. “קחי”, מגישה לה אותו. “תעדכני אותי כשהפסטה מוכנה”, זורקת לה בעודי חוזרת לחדרי בפעם השלישית בחצי השעה האחרונה. אין לי כוח להסביר. שתבין לבד.

מתיישבת על המיטה באפיסת כוחות, בוהה בקיר כמו יותר מדי פעמים בזמן האחרון. הדסה רצתה שנצבע את הקיר בלבן. פשוט וקלאסי. אני רציתי שנצבע בוורוד. התפשרנו על ורוד־לבן מפוספס.

חושבת עכשיו על הלבן שבחיי. ריק, משעמם, מדכא, חף לחלוטין מנקודות ורודות כלשהן. הוגה בכך שיש אנשים כמו אחותי הדסה, שלא צריכים צבע כדי להכניס ורוד לחייהם.

“ראית איך שטרן הסתכלה עלייך?” נעמי שואלת בעודנו צועדות לתחנה.

אני מופתעת. “שטרן? לא. מתי?”

“בהפסקה, כשהסברת לחני שעדיף להן לשיר את השיר לתחרות בלה־מינור כדי שיהיה לנגניות יותר קל עם האקורדים”, פניה תמהיל של שעשוע וסיפוק.

“וזהו?” אני מבררת, אומדת נזקים.

“לא. היא המשיכה לבהות כך גם כשכיוונת את הגיטרה של מיטל וגם כשהתנדבת לכתוב למוריה את התווים לשיר”, היא נראית מרוצה מהעניין, משום מה. אני פחות.

סערה מתחוללת בתוכי, אני מדחיקה אותה. מנסה להיכנס לראש של נעמי, לחשוב על תגובה נורמלית. מגיעה למסקנה שאני אמורה להרגיש מוחמאת. מחייכת. שביבים של זיוף מעטרים את חיוכי.

היא מסדרת את רצועת תיק הצד שלה. “תצפי לשיחה עם שטרן בזמן הקרוב בקשר לתחרות ולערב האימהות”, היא מודיעה כאילו עניינית.

שטרן. הרכזת החברתית החדשה של הסמינר. בחורה בת עשרים עם אנרגיות בלתי נדלות. החיוך שלי מתרחב, משתדל לרצות. הלב שלי לעומתו - מתכווץ.

“את בטוח תזכי בתחרות!” היא מצהירה, ממהרת את צעדיה. “מוזיקה היא אצלכם בגנים, משפחה של מוכשרים. אבא שלך בטח יעזור לך... לי אין סיכוי לזכות עם ה־DM AM המסכנים שאני יודעת בגיטרה”. אולי היא רוצה להחמיא לי, אבל אני שומעת רק את הקנאה הזעירה שמשתחלת בין מילותיה.

דבריה שכאילו נאמרים בסתמיות עושים לי חשק לצעוק, לצרוח. במקום זאת אני רק מהרהרת במרירות שגם משפחה מוכשרת ואקורדים כמו Bbm ו־Dbmaj7 לא עוזרים לאף אחד לזכות בתחרות שהוא לא מתמודד בה.

אנחנו מתיישבות בתחנה, מניחות את התיקים על הספסל. “שמת לב שריק כאן היום?”

“ריק?” היא מתפלאת, מסתכלת סביב. “שאר הכיתות עדיין

לומדות, זה אנחנו שהשתחררנו. אולי בגלל זה, היא מושכת בכתפיה, ומתנערת. "את מנסה להסיט נושא!" היא מכריזה, צוחקת.

"אני?" אני מתפלאת גם כן, מרגישה שמרוב פליאה התחנה כבר הפכה עמוסה עד מחנק.

גיחוך נפלט ממנה. "את רואה פה עוד בת למשפחה מוכשרת?" אני חשה שאני מתכווצת בשנית. "אל תדאגי", אני מרגיעה אותה, ילדה טובה ומחונכת שכמותי. "הלחן שהשמעת לי מעניין, ועם קול יפה כמו שלך יש לך סיכויים טובים לזכות". במיוחד, אני לא מוסיפה, שלא אעמוד בדרכך.

"למה אחותי ממורמרת?" שמואל מתיישב לידי על הספה, נמרץ כתמיד.

אני מרימה את ראשי מהספר. "אתה מדבר אליי?"

"אני מדבר אל אחותי ה-מ-מ-ו-ו-ר-מ-ר-ת", הוא מדגיש. "אם את רואה עוד אחת כזאת, עדכני אותי".

אני נושמת עמוק, משתדלת לשמור על הבעתי המכווצת מעט. "כן, שמואל. מה אתה רוצה?"

"לדעת למה את עצבנית כבר שבוע", הוא לוקח את הספר מידיי, סוגר ומניח על השולחן הסלוני הנמוך.

"אני מבינה שמבחינתך זה הולך להיות ארוך", אני שולחת אל הספר מבטים עורגים.

"משהו כזה. נו? אז למה?"

“למה מה?”

“למה את מתנהגת כמו שאת מתנהגת כבר שבוע.”

“קצת מחשיד שמי ששואל את זה הוא בחור ישיבה שנמצא פה פעם בשבועיים.”

שמואל מושך בכתפיו, אינו מתכוון לוותר. “מחשיד או לא, תשמחי שאכפת לי.”

“אתה באמת רוצה לדעת?” אני מסתכלת עליו בעיניים רציניות.

“כן”, הוא משיב בפשטות.

“יש בסמינר ערב אימהות בעוד שבועיים”, אני עונה, לכאורה באותה פשטות. “התוכנית תהיה שירים שהבנות יבצעו.” אני משמיטה אי אלו פרטים שוליים, למשל כך שבין השאר, בסוף הערב, תהיה גם מנצחת שתזכה בשובר של חמש מאות שקל ב'צליל וזמר'.

“נו, ו-?”

“הרכזת החברתית שמה עליי עין?”

“נו, ו-?”

“היא הולכת להפעיל עליי לחצים להופיע בערב”, אני מטילה את הפצצה מבחינתי, קולי קודר.

שמואל מצידו אינו שותף לדרמה. “נו, ו-?”

“סבלנות, שמואל!” אני נזפת בו, אבל בכל זאת יש אי אלו סימנים מחויכים על שפתיי. “אמרת שאתה רוצה להקשיב, לא?”

שמואל צוחק. “פשוט עד כה זה נשמע לחלוטין לרוחך

המוזיקלית!" הוא מיתמם, מצטדק. "איפה הבעיה?"
"בקיצור", אני ממשיכה, מתעלמת מהפרעתו. "אני לא רוצה
להופיע".

"אז תגידי לרכזת שאת לא רוצה", הוא מציע.
"אבל אני כן רוצה".

"אז תגידי לה שאת כן רוצה", הוא פוסק בבהירות גברית.
אני מתנשפת. "אבל אני לא רוצה!"
"נו, באמת..." הוא ממלמל, מצחו מתכווץ.

"זה לא באמת מעניין אותך", אני מפטירה בעליבות מה.
"לא, לא. אני חושב, רגע".

אני ממתנינה ששמואל 'סיים לחשוב', הוא מצידו סוקר אותי
בעיניו. אני מדמיינת או שמא יש לו הבעה של יודע כול?
"שאבין, את לא מרשה לעצמך להופיע בערב מאיזושהי
סיבה על אף שאת רוצה?"
"כן".

"ועכשיו את מפחדת שהמרכזת על מחמאותיה תשכנע אותך
לחזור ברך?"

"משהו כזה..." עיניי נפתחות בהפתעה, שפתיי מתעקלות
כלפי מעלה. "מהרגע שהודיעו לנו על הערב והתחרות, אני
משננת לעצמי כמה אני לא רוצה להשתתף בה, כמה זה
לא שווה לי ולא כדאי. ועכשיו תבוא הרכזת הסוחפת הזאת
ותערער הכול".

שמואל מסדר את כיפתו על ראשו, מעביר יד על פאותיו.

מחכה להמשך דבריי.

“אני כל כך רוצה”, אני מתאמצת לומר. “וכל כך לא”.

הבעתו של שמואל מתרצנת. “זה קשור לאבא?” הוא שואל בשקט.

אני שותקת.

“אוהו! ברוכה הבאה!” שטרן, הרכזת, פותחת את דלת חדרה. “בואי, שבי”, היא מחווה בידה לעבר הכיסא ומתיישבת בעצמה. “את ימיני?” היא שואלת במאור פנים.

אני מהנהנת, כבר יודעת לאן זה יוביל.

“קשורה לרפאל ימיני?” היא מתעניינת. “הזמר?”

אני מחכה רגע בטרם אני עונה. “הבת שלו”, סתמיות בקולי. “לי קוראים תהילה”, אני מוסיפה. מדגישה את ה'לי'. אשקר אם אומר שאין בקולי גוונים של מרי.

היא מכווצת את גבותיה, ממצמצת בהפתעה. כנראה ציפתה להתלהבות מצידי. אני משפילה ראש, מתעמקת בעניין מוגזם בריצוף המשמים.

“את יודעת למה קראתי לך”, היא קובעת בחיוך, מדלגת בקלילות על המהמורה.

“נכון”, המילה יוצאת מפי חמוצה.

היא מטה את ראשה בשאלה, החיוך עדיין שם. “אז?”

אסור לי. פשוט אסור לי להשתכנע, להסכים, לרצות. “לא”, אני נחרצת.

”למה?” היא מתופפת בעטים על השולחן.

”ככה”. אני מקווה שזה לא נשמע התחצפות.

”תהילה”, היא מניחה את העטים, מביטה בי. ”אני ממש אשמח אם תסכימי להשתתף בערב האימהות. הכישרון שלך הוא משהו נדיר! את ממש תוכלי לעזור לי עם הבנות!”

אני מסמיקה כנדרש אך מנענעת בראשי לשלילה. היא שותקת לכמה רגעים, מחכה שאגיד עוד משהו. אחר כך כנראה מבינה שאין לי עוד מה להוסיף ומשחררת אותי.

”תעדכני אותי אם את משנה את דעתך, בסדר?” היא מבררת בכל זאת, אותות אכזבה ברורים על פניה.

אני מחלצת חצי הנהון, חומקת מהחדר.

בחוץ אני נושמת בהקלה, הולכת לכיוון הכיתה. כמעט פונה ימינה במסדרון, אולם בטרם אני מספיקה להיכנס לכיתה קולות שיחה מאחוריי מקפיאים אותי למקומי.

”כאילו אם אבא שלה זמר זה אומר שהיא יותר מוכשרת מאיתנו”, אני מזהה את קולה של מרים מ'3. הולכת כמה צעדים אחורה. תחושה עמומה ממליצה לי לסגת, כמה שיותר רחוק - כך ייטב.

”כן, לא להאמין!” מתלהמת מישהי שאיני מזהה את קולה. ”היא כזאת שוויצרית!”

אני נצמדת לקיר, מטה אוזן בסקרנות מסוכנת.

”כשאני וחוי ניגנו בכיתה לפני כמה ימים, היא התקרבה ואמרה לי בהתנשאות: 'כדאי שתרדי טון, יהיה לך נוח יותר לשיר. אולי תנסי להוריד את הקאפו מהשריג הרביעי לשריג השני?'” מחקה אותי היא בצורה לא ממש מחמיאה. ”מי

היא חושבת שהיא בכלל?" היא מתיזה.

ליבי פועם בטירוף זועם, אני חושקת שיניים. קול פנימי רגוע ו שקול ממליץ לי ללכת משם. אני בולעת את רוקי, נשארת.

"את יודעת שהיא לא משתתפת בתחרות בכלל?" מוסיפה ההיא. סקרנותי הבוערת כמעט גורמת לי לפסוע לעברן, אולם גופי מתאבן, אינו מצליח לנוע.

"והיא עוד מעיזה להעיר לי! אני בהלם!" מרים ממשיכה עם הדרמות ולא נשמעת הלומה בכלל.

בכל זאת אני מתכווצת.

"כנראה אנחנו לא מספיק מאתגרות אותה", מגחכת ההיא.

"סנובית", מסננת מרים.

אני נושמת עמוק, גופי מתעורר מקיפאונו. אני פוקדת על רגליי לפסוע ברוגע היישר לעברן.

"שלום", אני מהנהנת להן, הן דוממות שתיהן. אני מהרהרת בצניניות שכעת מרים בהחלט נראית בהלם. מה לעשות, יש השלכות לשיחות מסדרון. ה'היא' העלומה מתגלה כחני מ'1.

"לא ניסיתי להשוויץ או משהו כשהמלצתי לך להעביר את הקאפו", אני מפנה את דבריי אל חני. "אמרתי את זה כי שמעתי ששאלת כמה דקות לפני כן את חוי איך אפשר לרדת טון". אני לא יודעת למה אני מרגישה צורך להסביר את עצמי.

הן מביטות בי בחרדה, מחליפות מבטים. אני עוברת בלשוני על שפתיי, טעם מתוק עומד עליהן לרגע. ילדותי ככל שזה יהיה, אני לא מכחישה את הנאתי מהתדהמה הנחרדת שלהן.

"אני גם לא חושבת שאני מוכשרת יותר מכן", אני מוסיפה,

”ואני מבקשת סליחה אם נפגעתן ממני“. באמת אין לי גרם של מושג למה אני כל כך נחמדה.

”אם ככה“, חני מתעשתת ראשונה, ”למה את לא משתתפת בתחרות?“ קולה שב להיות רם ומתנשא. ”תדעי שלבנות זה נראה כאילו את חושבת שאנחנו לא לרמה שלך“.

אני נאנחת. מה זה אשמתי שיש לכן דמיון מפותח? מתאפקת מלומר. ”מי אמר שאני לא משתתפת?“ אומרת במקום זאת, משום מקום.

חני לא עונה. מסתכלת על מרים, עיניה מהבהבות 'תעזרי לי'. אני מרוצה.

”תמסרי לאותה אחת בשמי שלא תפיץ בפעם הבאה שמועות חסרות בסיס“. אני מותירה להן להסתבך עם עצמן, מסתובבת בחזרה. בצעד נמהר למדי אני פוסעת לכיוון שממנו באתי, עומדת בפעם השנייה להיום מול דלת חדרה של הרכזת. דופקת.

קול שפוי בתוכי זועק שלא אעשה זאת, שאני עוד אתחרט. אני משתיקה אותו, על אף שזה לא סותר את האמון שלי בדבריו.

שטרן פותחת, אני נכנסת לחדר, מתיישבת.

אולי הבת של רפאל ימיני חזקה יותר מתהילה.